

Sygn. akt VI Ka 375/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Barbara Żukowska

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale przedstawiciela Urzędu Celnego w Legnicy K. L.

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013r.

sprawy **A. J. (1)**

oskarżonego z art. 54 § 3 kks

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Urząd Celny w Legnicy

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn. akt II W 110/12

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. J. (1) uznając apelację oskarżyciela publicznego Urzędu Celnego w Legnicy za oczywiście bezzasadną,

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 375/13

UZASADNIENIE

A. J. (1) został oskarżony o to, że:

będąc podatnikiem podatku akcyzowego nie ujawnił właściwemu organowi podatkowemu, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w L., przedmiotu opodatkowana i nie złożył deklaracji uproszczonej (...) w związku z nabyciem wewnątrzspółnotowym w dniu 13.04.2010r. samochodu osobowego M. (...), nr nadwozia (...), przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 4.942 zł, tj. o czyn z art. 54§3 kks.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie II W 110/12:

I. oskarżonego A. J. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113§1 kks kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył Urząd Celny w Legnicy zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk) polegający na niesłusznym przyjęciu, że materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Zgorzelcu

nie dostarczył dowodów na to, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa analiza całości zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając powyższy zarzut, autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jaką wywiódł w niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w Legnicy, okazała się być bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Kwestionując zaskarżony wyrok, autor apelacji podważył ustalenia faktyczne Sądu meriti, wskazując, iż te zostały dokonane w oparciu o wadliwą, nie czyniącą zadość regułom prawidłowego rozumowania i nie odpowiadającą rygorom stawianym przez art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) ocenę dowodów.

Ze stanowiskiem oskarżyciela publicznego zgodzić się nie można.

W pisemnych motywach orzeczenia, Sąd pierwszej instancji przedstawił logiczny wywód, który doprowadził do ustalenia prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) i ostatecznego przesądzenia o braku możliwości przypisania oskarżonemu A. J. (1) sprawstwa i winy w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 54 § 3 k.k.s. Skarżący upatrując w sprawie błędów w ustaleniach faktycznych, jakich miał dopuścić się Sąd I instancji dla uzasadnienia tak postawionego zarzutu podejmuje się jednakże jedynie polemiki z zapadłym rozstrzygnięciem i jego pisemnym uzasadnieniem. Tymczasem owe ustalenia Sądu Rejonowego pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów, albowiem zważyć trzeba, iż Sąd meriti rozważył, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego z zebranych w sprawie dowodów, okoliczności, które miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Poczynione ustalenia były zatem wynikiem wszechstronnej oceny dowodów pochodzących zarówno ze źródeł osobowych, jak i rzeczowych. Zapoznając się z lekturą apelacji nie można nie zauważyć, iż poza podjętą li tylko dyskusją z wyrokiem, która pozbawiona jest charakteru dyskusji merytorycznej i rzeczowej, jej autor na domiar złego wyszedł z błędnych założeń, oderwanych od istoty sprawy, dając nadto wyraz niezrozumienia dla wniosków i ustaleń, jakie wyłaniają się z rozważań Sądu pierwszej instancji. In concreto, oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w Legnicy wskazuje, iż „ w ocenie Sądu Rejonowego w Zgorzelcu zeznania B. S. nie mogą być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż B. S. jest świadkiem zgłoszonym przez oskarżonego”. Jest to twierdzenie wadliwe i uproszczone, albowiem Sąd orzekający gruntownie wyjaśnił, dlaczego i z jakich powodów należało odmówić waloru wiarygodności temuż osobowemu dowodowi, wskazując wprawdzie na brak logicznego postępowania oskarżonego, który był inicjatorem powołania B. S., jako świadka, skoro ten złożył ostatecznie niekorzystne dlań zeznania, z drugiej strony wykazując, poprzez skonfrontowanie zeznań B. S. z innymi dowodami, iż ich treść pozostaje w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, rodząc – słusznie – wątpliwości Sądu meriti, co do ich prawdziwości. W tej materii Sąd Okręgowy, ustalenia Sądu Rejonowego w pełni aprobuje, przyjmując je, jako własne (vide: strona 4 uzasadnienia wyroku). Idąc dalej, zdaniem oskarżyciela publicznego „ w niniejszej sprawie zasadnicza jest kwestia, czy przedmiotowy pojazd w momencie nabycia wewnątrz wspólnotowego zaliczał się ze względu na przepisy dotyczące podatku akcyzowego do samochodów osobowych, czy ciężarowych, które nie podlegają opodatkowaniu akcyzą”, a nadto, iż „ kluczowym w tej sprawie dowodem jest dowód z oględzin przedmiotowego pojazdu, którego dokonano w dniu 29.09.2010 r.”. Również i w tym wypadku, autor apelacji nie ma racji. Podnieść bowiem należy, iż najistotniejszą kwestią, która zdecydowała o takim, a nie innym rozstrzygnięciu sprawy, a która (być może) nie została w sposób wyraźny wyeksponowana przez Sąd I instancji w motywach wyroku, czego dowodem jest przywołana treść apelacji, pozostawał brak możliwości kategorycznego ustalenia zaistnienia znamion strony podmiotowej czynu stypizowanego w art. 54 § 3 k.k.s. Zważyć przy tym trzeba, iż w grę wchodzi li tylko działanie umyślne i to w zamiarze bezpośrednim, wobec czego oskarżonemu należało bezsprzecznie wykazać, że wiedział, iż nabywa samochód osobowy i dla potrzeb uniknięcia płacenia podatku akcyzowego dokonał (zlecił dokonanie) zmian w konstrukcji pojazdu, które miało zostać zakwalifikowane – w oparciu o zaświadczenie o przeprowadzonym w stacji kontroli pojazdów przez diagnostę A. J. (2)(k.60) oraz zaświadczenie (opinię) wystawione przez techniczną stację kontroli dla ruchu pojazdów mechanicznych

(...)w B.(k.62) – jako samochód ciężarowy, nie podlegające wówczas ciężarowi opodatkowania. Gwoli uzupełnienia wskazać trzeba, iż zamiar ewentualny (jako jedna z dwóch postaci umyślności) jest niekaralny. Oznacza to, że przestępstwo (i wykroczenie skarbowe) uchylania się od opodatkowania przynależy do kategorii czynów zabronionych kierunkowych. W realiach sprawy, gdy przesłedzi się trafnie ustaloną na kanwie dokumentów zgromadzonych w sprawie (k.61, k.63-66, k. 310, k.313, k. 316), jak i zeznań świadków (vide: zeznania R. F., k.208-211, zeznania F.P., k.308-309, zeznania W. G., k.314-315), historię samochodu marki M. (...)o numerze nadwozia (...), jako przedmiotu obrotu rynkowego, nie można nie wyprowadzić konkluzji, iż rodzą się wątpliwości, których na kanwie zebranego w sprawie materiału dowodowego wyjaśnić się nie dało. Sąd Rejonowy posiłkując się tymi dowodami, które zostały uznane za wiarygodne, słusznie uznał, iż nie można ustalić in concreto tego, kto nabył pojazd od F.P.w dniu 24 marca 2010 roku (fikcyjne dane nabywcy – R. R.), czy tego, co następnie działo się z autem do dnia podpisania umowy przez oskarżonego na jego zakup, tj. do dnia 13 kwietnia 2010 roku. Nie można bowiem – jak wskazał Sąd pierwszej instancji – wykluczyć, iż w tym czasookresie (trzech tygodni) dokonane zostały (przez nieznanne osoby) zmiany konstrukcyjne w przedmiotowym samochodzie, by mógł on zostać wystawiony do sprzedaży, jako auto ciężarowe i po cenie znacznie odbiegającej od ceny wcześniejszego jego nabycia.

Mając to wszystko na uwadze, oczywistym jest, iż wskazane wyżej wątpliwości nie mogą przemawiać przeciwko oskarżonemu A. J. (1), albowiem stanowiłoby to obrazę jednej z fundamentalnych zasad postępowania, jaka jest zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) Autor apelacji wprowadzie takich wątpliwości zdaje się (być może świadomie) nie dostrzegać, niemniej takowe nie mogło mieć żadnego znaczenia, albowiem w tej materii kluczowe pozostaje stanowisko sądu orzekającego, nie zaś odmienne przekonanie strony postępowania.

Nie znajdując zatem podstawy faktycznej ani prawnej dla uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego – Urzędu Celnego w Legnicy uznając tę apelację za oczywiście bezzasadną, Sąd II instancji zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji, którymi obciążono Skarb Państwa znajduje swe oparcie w treści przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 113 § 1 k.k.s.